

AVUNDSJUKA

En liten humorell.

En av mina och Oskar på Höjdens bästa vänner genom livet är fortfarande Aron i Lövberga. Aron tittade in en dag då jag som bäst höll på med

häckklippningen. Eftersom jag aldrig varit någon riktig klippare, så skyndade jag mig att lägga undan häck-

saxen innan Aron kom med domen över min prestation.

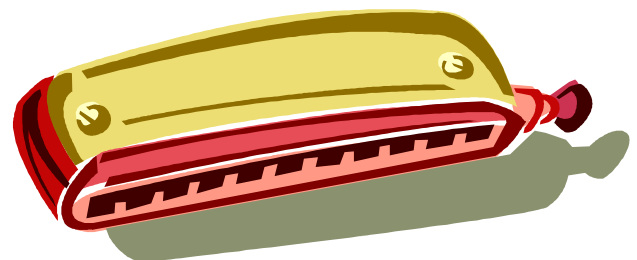
Naturligtvis vill jag inte säga något ofördelaktigt om en gammal god vän, men jag måste kärleksfullt få säga sanningen om honom den här gången. Aron lider nämligen av en svår mänsklig sjukdom som på svenska heter Avundsjuka. Kvacksalvare och andra goda vänner har vid lämpliga tillfällen talat om för honom, att det är en obotlig åkomma han lider av, och att han får leva med plågan livet ut. Det har han också lyckats med hittills. Men den plågan har ju vare sej du eller jag haft den minsta känning av, å tack och lov för det. Som tur var kom det ingen dom från honom den här gången. I stället sa han som i förbigående:

- Du kan vara lycklig du som har en fin häck. Så grannlåt har vi aldrig haft råd med hemma i Lövberga. Vi har alltid fått nöja oss med vår gamla gårdsgård vi. Förresten har vi inte lika bra jord hos oss heller som du har. Hos oss skulle en häck aldrig kunna växa.

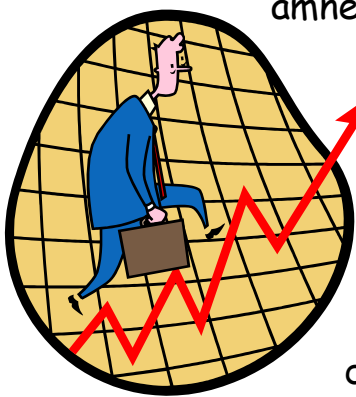
Så kärleksfullt jag kunde, diskuterade jag den saken vidare med honom, och dristade mig till att säga:

- Jag förstår, Aron, att du är avundsjuk på min häck, men du är nog inte lika avundsjuk på allt arbete jag har för att trimma den, och inte heller på blåsorna jag får i händerna av häcksaxen.

Det där var kanske inte så snällt sagt, men det var i alla fall ärligt menat. Förutom det där med avunden, hade min gode vän Aron också ett stänk av skadeglädje. Men detta till trots, vill jag i alla fall påstå att han har många fina och goda sidor också. Bland annat har Aron alltid haft ett kärleksfullt och gott öra för sång och musik. Ja, det vill säga, när det gäller musik har kärleken varit platonisk, för Aron har aldrig lärt sej spela annat än trynorgel.

Jag minns från vår ungdom när vi spelade hartsfiol på Tildas fönster, hur skadeglad han blev om tråden råkade gå av för mig men inte för honom. Den glädjen var ogrumlad, sanna mina ord. Jag har ett annat minne från vår gemensamma ungdom. Vi råkade en tid gå i samma klass i en viss skola, och jag hade slitit natt och dag under en lång termin för att få ett godkänt betyg i statistik. Det fnösketorra

ämnet var särskilt svårt för mig att tampus med, för jag skulle ju lära mig att bevisa vilka dårskaper som

helst, och det stred mot min obändiga natur. Jag klarade mig med nöd och näppe, men det gjorde inte Aron, som faktiskt hade varit lite lat.

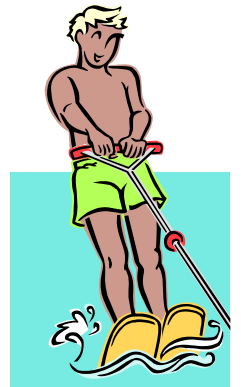
När terminen var slut, och jag en dag kom in till honom viftande med betyget, väntade jag mig att Aron skulle bevärdiga mej en klapp på axeln och ett vänligt grattis, men inte. Avundsamst stirrade han växelvis på mig och betyget och sa:

- Du hade tur du, minst sagt, som klarade dig!

Otacksamhet är den flitiges lön. Jag såg hur avunden slog gnistor ur hans annars så blida ögon. Belöningen för hårt arbete var i hans tycke liktydigt

med tur, men den lilla petitessen har ju aldrig Du eller jag besvärats av, som tur är.

För några år sedan fick jag belägg för att avunden ibland kan bli mycket dyrbar. Aron hade köpt en ny båt med tillhörande motor som kunde prestera många och onödiga knop. Första helgen som båtägare, tog han äldste sonen med sej ut på sjön för att låta sonen åka vattenskidor. Aron satt vid rodret och det gick undan värre. Det blev ett djupt dike efter båten där sonen åkte på vattenläggarna. Men säj den glädje som varar beständigt. Det dröjde bara ett par minuter innan en annan vattenrappare susade vinkande och skrålande förbi honom med ett hänflin.

- Vad in i ... betyder det här, skrek Aron till sonen långt borta i vattendiket bakom båten, ska han, den där...?

Aron tappade både fattning och roder och girade runt, och var nära att köra ner i diket där sonen åkte. Aron klarade inte av att bli så här nesligt omkörd under första minuterna med sin nya båt med vidhängande kraftfull motor. Han körde genast in till bryggan och avslutade dagens åkning.

Redan nästa helg satt en ny och större och dyrare motor i Arons båt. Han

själv, men inte plånboken, kände en stor tillfredsställelse när de tidigt på morgonen gav sej ut på böljan den blå. Nu skulle han få se den där...

Ja, som sagt, avunden kan ta sej många olika uttryck. Ibland är den sammetslen och ibland som sandpapper. Sammetslent när vi avundas folket på soliga söderhavsöar, och vi här hemma pinas av nordliga ishavsvindar, men som ett sandpapper kaliber tre

när det blev en annan anhörig som fick mormors fina helgdagsporslin vid arvskiftet.

Men varken Du eller jag har någonsin drabbats av den där sjukdomen, och det ska vi ju vara innerligt tacksamma för. Hoppas vi får behålla hälsan!

© Göte Ingelman 2011

Bildmakare: Bo Hansson